

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 346/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná advokát [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 37 P 191/2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. februára 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

(ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v mene ktorej koná advokát [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 37 P 191/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení navrhovateľa je účastníkom napadnutého konania vedeného okresným súdom (okrem iného) o zrušenie zákazu styku s maloletými dcérami sťažovateľa, ktorý mu bol zakázaný z dôvodu jeho trestného stíhania pre trestný čin sexuálneho zneužívania maloletých. Sťažovateľ bol spod obžaloby pre tento trestný čin rozsudkom okresného súdu sp. zn. 46 T 149/2006 z 26. augusta 2010 právoplatne oslobodený s odôvodnením, že nebolo nepochybné preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný (*in dubio pro reo*, pozn.). Nový návrh na zmenu úpravy styku s maloletými deťmi z 13. januára 2014 bol spolu s návrhmi matky vylúčený na samostatné konanie pod sp. zn. 37 P 191/2014 uznesením zo 6. marca 2014.

Sťažovateľ v sťažnosti popísal priebeh predchádzajúcich súdnych konaní pod sp. zn. 37 P 26/2011 a sp. zn. 38 P 12/2013 a k napadnutému konaniu okrem iného uvádza: „... dňa 7. 11. 2013 oznámil otec v zastúpení splnomocnenou právnou zástupkyňou, že zvažuje zmenu v časti petitu svojho návrhu o striedavej osobnej starostlivosti a na pojednávaní dňa 6. 3. 2014 oznámil súdu, že berie svoj návrh v časti týkajúcej sa striedavej osobnej starostlivosti o obe maloleté deti [REDAKOVANÉ] späť v celom rozsahu a žiadal konanie vo veci zastaviť. Dňa 06. 03. 2014 súd zastavil konanie o návrhu v časti striedavej osobnej starostlivosti a vylúčil vec v časti zvýšenia výživného, tvorby úspor, úpravy styku otca s maloletými deťmi a zastupovania a spravovania majetku oboch maloletých detí na samostatné konanie, vedené pod novou sp. zn. 37P/191/2014.

Následne súd nariad'oval pojednávania, ktoré sa viac krát museli odročovať z dôvodu prekážok, najmä na strane matky...

Dňa 31. 03. 2015 tunajší súd vydal rozsudok č. k. 37P/191/2014-355, ktorým súd rozhodol o zvýšení výšky výživného na maloleté deti, o tvorbe úspor, zročnom výživnom a zamietol návrh otca o zmene zastupovania a spravovania majetku maloletých detí a zrušenia zákazu styku. Voči predmetnému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 28. 06. 2016, č. k. 11CoP/259/2015-402 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zvýšení výživného, zročného výživného a určenia výživného na tvorbu úspor. Zároveň výrok súdu prvého stupňa, ktorým zamietol návrh otca na zrušenie zákazu styku a o zmenu zastupovania a spravovania majetku mal. detí zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie...

Po rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave, súd nariadil prvé pojednávanie na 02. 03. 2017 vo veci zrušenia zákazu styku a zmeny zastupovania a spravovania majetku, ktorý bol z dôvodu prekážok na strane otca odročený na 11. 04. 2017. Od tohto dňa boli pojednávania odročené niekoľkokrát, z dôvodu prekážok na strane matky a jej právnej zástupkyne. Súd sa v tomto prípade ale nemal tváriť, že koná ale mal postupovať tak, aby mohol rozhodnúť. Je evidentné, že matka spôsobovala zbytočné prietahy avšak súd nepristúpil k ukladaniu zmluvných pokút ani preskúmvaniu dôvodov, na strane matky či právnej zástupkyne. Okresný súd sa sústredil viac na odročovanie pojednávani ako na rozsiahle dokazovanie. Po niekoľko násobnom odročení sa pojednávanie uskutočnilo dňa 23. 05. 2017, kde však matka opätovne požiadala o odročenie pojednávania, pretože nebola zachovaná jej 5 dňová lehota na prípravu pred pojednávaním. Aj keď, súd v zápisnici z pojednávania v úvode konštatoval, že 5 dňová lehota zachovaná bola. Vzhľadom na túto skutočnosť bolo pojednávanie odročené na 29. 06. 2017, kedy sa ospravedlnila vopred opäť právna zástupkyňa matky. Pojednávanie bolo odročené na 19. 09. 2017, avšak z dôvodu, že právna zástupkyňa matky kontaktovala súd, že nemá vedomosť o tomto pojednávani a aj keby mala, je opäť PN, žiada o odročenie pojednávania. 07. 11. 2017 prebehlo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 23. 01. 2018, kde bola vypočutá [REDAKOVANÉ] a súd vydal uznesenie, ktorým nariadil obom rodičom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] povinnosť podrobiť sa psychologickému poradenstvu na referáte poradensko-psychologických služieb

v trvaní 6 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Pojednávanie odročil na 20. 03. 2018.

... súd vo veci, v ktorej konštatoval dôležitosť nápravy právnych, sociálnych aj emocionálnych vzťahov, nedokázal túto nápravu v priebehu siedmych rokov zabezpečiť právoplatným rozsudkom súdu. V dôsledku čoho, vzťah medzi rodičom (sťažovateľom) a deťmi, nemohol napredovať a ujma na strane otca, sa neustále prehľbovala. Je nepochybné, že rodič má právo na styk s deťmi, preto sa obrátil na súd hneď potom ako bol právoplatne oslobodený a snažil sa napraviť zákonným spôsobom negatívne dopady.

Správanie otca a jeho snaha o čo možno najčastejší styk s maloletým nemôže byť použitá proti nemu. Je a stále zostáva rodičom so všetkými právami a povinnosťami z tohto vzťahu vyplývajúcimi. Aj deti majú právo na to, aby dostali príležitosť rozvíjať svoj vzťah ku každému z rodičov a prejaviť svoje city skutočne slobodne bez akéhokoľvek vonkajšieho tlaku zo strany druhého rodiča.

V zmysle uvedeného, súdne konanie trvá od 15. 07. 2011 až do dnešného dňa, čo predstavuje obdobie takmer siedmych rokov, čo Okresný súd Bratislava III vo veci právoplatne nerozhodol...

Návrhom sa sťažovateľ domáhal zverenia maloletých do striedavej starostlivosti otca, pričom neskôr zmenil petit a požadoval úpravu styku s maloletými deťmi a zastupovania a spravovania majetku. Sťažovateľ mal za to, že uvedeným skutkovým stavom sú splnené podmienky pre rozhodnutie súdu o zverení maloletých detí do striedavej starostlivosti otca tak, ako sú uvádzané v príslušných ustanoveniach zákona o rodine, a to z hľadiska spôsobilosti rodičov riadne vychovávať maloletých, a najmä z hľadiska záujmu a potrieb maloletých. Podľa názoru sťažovateľa nemožno mať za to, že by bolo možné považovať prejednávajúcu vec za fakticky alebo právne zložitú. Ústavný súd konštatoval viac krát, že pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, konanie o úprave styku s maloletým dieťaťom a zvýšenie výživného nie je po právnej stránke zložitá a patrí ku štandardnej rozhodovacej agende všeobecných súdov.

Sťažovateľ žiadnym úkonom neprispel k prietahom alebo k spomaleniu postupu súdu prvej inštancie. V prípade jeho neprítomnosti na pojednávaní sa riadne a včas ospravedlnil, informoval súd o jeho neodkladných záležitostiach a snažil sa zabezpečiť dôkazy tak, aby súd mohol vo veci rozhodnúť čo najskôr...

Nečinnosť a neefektívnu činnosť súdu (veľký časový odstup od podania návrhu do právoplatného rozhodnutia vo veci, ku ktorému doposiaľ nedošlo) nemožno podľa názoru sťažovateľa ničím ospravedlniť.

V zmysle ustálenej súdnej praxe by mali mať práve konania o úprave styku rodičov s maloletými deťmi zvýšenú prioritu prejednávania a rozhodovania.

Neodôvodnené prietahy, ktorými sa konanie neprimerane predĺžilo, a to najmä v dôsledku nečinnosti a neefektívneho postupu Okresného súdu Bratislava III, viedli k porušeniu základného práva na prerokovanie veci sťažovateľa bez zbytočných prietahov.“

Sťažovateľ sa domáha aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 €, čo odôvodňuje takto:

„Nečinnosťou porušovateľa základného práva sťažovateľa vznikla sťažovateľovi ujma spôsobená bezdôvodným predlžovaním stavu právnej neistoty, kedy všeobecné súdy nedokázali rozhodnúť sťažovateľovu vec v primeranej lehote. Stav právnej neistoty sa týka zasahovania do výkonu rodičovských práv sťažovateľa, ako aj zasahovania do práv maloletých detí na zachovanie ich vzťahu k obidvom rodičom, na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a právo dieťaťa na udržiavanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi. Zo strany porušovateľa dochádza k nerešpektovaniu základnej povinnosti prihliadať predovšetkým na záujem maloletého dieťaťa, a to najmä na jeho citové väzby a vývinové potreby.

S ohľadom na vyššie uvedené sa domnievame, že závažnosť vzniknutej ujmy a jej okolnosti sú veľmi významnej kvality a žiadame preto ústavný súd, aby prihliadol k tejto skutočnosti.

Vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva žiadame, aby Ústavný súd Slovenskej republiky priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie za spôsobenú ujmu vo výške 5.000,- EUR.“

Na základe tejto sťažostnej argumentácie sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikázal okresnému súdu konať

v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal mu finančné zadost'učinenie v sume 5 000 € a uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť mu trovy konania pred ústavným súdom.

Pred predbežným prerokovaním veci sa po predchádzajúcej výzve ústavného súdu k sťažnosti vyjadril predseda okresného súdu v prípise sp. zn. Spr 124/2018 z 19. marca 2018, v ktorom sa okrem iného uvádza:

«... si vo vzťahu k namietaným prietahom v konaní dovoľujem poukázať na ťažiskový objektívny faktor spôsobujúci prietahy v konaniach a to enormne vysoký nápad v súdnom oddelení „P“ na Okresnom súde Bratislava III pri súčasnom personálnom poddimenzovaní, ktoré okolnosti vo vzájomnej súvislosti znemožňujú riadny výkon súdnictva v tejto oblasti. Okresný súd Bratislava III navyše v súčasnosti, odo dňa prechodu časti súdnictva z Okresného súdu Pezinok na Okresný súd Bratislava III /okres Senec/, patrí ku dlhodobo najzaťaženejším súdom v SR...

... žiadnymi v budúcnosti prijatými opatreniami /ktoré spadajú do kompetencie orgánov riadenia a správy súdu/ smerujúcimi k eliminácii prietáhov v konaní, nebude možné bez zásadného systémového personálneho posilnenia Okresného súdu Bratislava III /a to tak na strane sudcov ako aj VSÚ a v neposlednom rade administratívy/ a teda riadneho dofinancovania systému súdnictva zabrániť tomu, aby sa potenciálne prietahy v konaniach v budúcnosti neopakovali.»

Z pripojeného vyjadrenia zákonnej sudkyne vyplýva:

„... mám zato, že nie sú zistené žiadne prietahy v súdnom konaní vedenom na tun. súde pod sp.zn. 37 P 191 /2014 , so spisom pravidelne pracuje tak zákonná sudkyňa ako aj poverení vyšší súdni úradníci, súdna tajomníčka a asistent. Vo veci bolo čiastočne už právoplatne rozhodnuté a vo zvyšku súd pokračuje v dokazovaní v zmysle intencií záverov vyššie citovaného rozsudku Krajského súdu v Bratislave. Tunajší súd opakovane odročil vytyčené pojednávanie vo veci na žiadosť samotných účastníkov ako aj ich právnych zástupcov. Napriek opakovaným prosbám právnych zástupcov o nevytyčovanie termínu pojednávania v dňoch, ktoré si konkrétne určili a kedy bolo veľmi obtiažne nájsť vhodný termín voľných pojednávacích dní aj tunajšieho súdu, súd vždy určil v čo najkratšom

možnom termíne pojednávania tak, aby nekolidovali ani s termínmi vytýčených pojednávani konajúceho súdu a taktiež s termínmi pojednávani samotných právnych zástupcov.“

Súčasťou tohto vyjadrenia je aj prehľad procesných úkonov vykonaných vo veci, z ktorého v podstatnom vyplýva:

1. Konanie začalo podaním návrhu na zmenu styku (zrušenie zákazu) sťažovateľa s maloletými deťmi z 13. januára 2014. Spolu s návrhom matky bolo vylúčené z konania vedeného pod sp. zn. 37 P 26/2011 a 5. mája 2014 zapísané pod sp. zn. 37 P 191/2014.

2. Prvý termín pojednávania bol nariadený na 24. júl 2014, ktorý bol odročený pre kolíziu termínov pojednávani právnej zástupkyne matky.

3. Sťažovateľ zmaril pojednávanie určené na 16. september 2014, keď odvolal splnomocnenie štyri dni pred jeho konaním a ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávani v deň konania pojednávania.

4. Sťažovateľ sa 22. októbra 2014 ospravedlnil z pojednávania určeného na 23. október 2014, ktoré bolo okrem iného odročené aj z dôvodu potreby jeho výsluchu. Právna zástupkyňa sťažovateľa bola prítomná.

5. Okresný súd vo veci vykonal za účasti účastníkov konania a ich právnych zástupcov pojednávania 27. novembra 2014, 27. januára 2015 a 10. marca 2015.

6. Dňa 31. marca 2015 okresný súd vyhlásil a doručil účastníkom rozsudok sp. zn. 37 P 191/2014, ktorým v časti zrušenia zákazu styku návrhu otca nevyhovel.

7. Proti rozsudku podal 14. apríla 2015 sťažovateľ odvolanie.

8. Po vykonaní procesných úkonov súvisiacich s predložením veci odvolaciemu súdu bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) 13. mája 2015.

9. Odvolací súd rozsudkom sp. zn. 11 CoP 259/2015 z 28. júna 2016 v časti zamietnutia návrhu otca na zrušenie zákazu styku rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie z dôvodu potreby doplnenia dokazovania s tým, že samotné oslobodenie spod obžaloby nie je dôvodom na zrušenie zákazu styku. Spis bol vrátený okresnému súdu 27. júla 2016.

10. Okresný súd uznesením z 21. októbra 2016 zastavil konanie vo vzťahu k maloletej [REDAKOVANÉ], ktorá 17. júla 2016 dosiahla plnoletosť.

11. Podaním zo 17. januára 2017 sťažovateľ odmietol mediáciu pre účely zvládnutia konfliktnej rodinnej situácie.

12. Pojednávanie stanovené na 14. február 2017 bolo odročené z dôvodu kolízie termínov právnej zástupkyne sťažovateľa oznámeného v deň pojednávania.

13. Z ospravedlniteľných dôvodov na strane právnej zástupkyne matky boli odročené pojednávania nariadené na 11. apríl 2017, 23. máj 2017, 29. jún 2017 a 19. september 2017.

14. Dňa 7. novembra 2017 okresný súd vykonal pojednávanie za účasti všetkých účastníkov, ktoré bolo odročené pre účely doplnenia dokazovania v zmysle pokynu odvolacieho súdu.

15. Dňa 27. novembra 2017 oznámila vstup do konania prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava III.

16. Dňa 11. januára 2018 bola predložená správa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, z ktorej vyplýva, že maloletá ■■■ má zo sťažovateľa strach, najradšej by ho vymazala zo svojho života, pričom bola rozrušená a plakala.

17. Okresný súd na pojednávaní 23. januára 2018 *ex offo* začal konanie a uložil výchovné opatrenie podrobiť sa psychologickému poradenstvu účastníkom konania a maloletej po dobu 6 mesiacov.

18. Matka podala proti tomuto uzneseniu odvolanie 16. marca 2018 a v tejto súvislosti je potrebné spis predložiť odvolaciemu súdu na rozhodnutie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo

na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru opakovane pripomína, že nie každý zistený prier'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prier'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prier'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prier'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, s'ťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Ústavný súd po predbežnom preskúmaní s'ťažnosti a spisového materiálu okresného súdu zistil, že okresný súd priebežne vo veci pojednával a po jednom roku vydal meritórne rozhodnutie (31. marca 2015, pozn.). V odvolacom konaní bol tento rozsudok len v časti návrhu na zrušenie zákazu styku zrušený z dôvodu potreby doplnenia dokazovania. V čase od 13. mája 2015 do 27. júla 2016 sa spis nachádzal na odvolacom súde, preto okresný súd v tomto období objektívne nemohol ovplyvniť priebeh konania a nemôže zaň niesť zodpovednosť. Po vrátení veci okresnému súdu tento priebežne koná, keď vydal uznesenie o zastavení konania, nariad'oval pojednávania v primeraných intervaloch a *ex offi'o* rozhodol o výchovnom opatrení.

Ústavný súd zastáva názor, že doterajšia dĺžka napadnutého konania vedeného okresným súdom (približne dva a pol roka po odpočítaní času, keď bol spis v dispozícii krajského súdu, pozn.) nepredstavuje tak závažný a ústavne relevantný zásah do podstaty a účelu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý by odôvodňoval prijatie s'ťažnosti na ďalšie konanie.

Po preskúmaní s'ťažnosti a postupu okresného súdu v napadnutom konaní teda ústavný súd dospel k záveru, že samotná doterajšia dĺžka napadnutého konania vedeného

okresným súdom nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľa, preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľovi obrátiť sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti okresný súd v napadnutom konaní konal podľa jeho názoru s neodôvodnenými priet'ahmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2018